

РЕШЕНИЕ

№ 5214

гр. София, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2315** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на О. С. Г., чрез адв. Д. Т. – АК - Б., срещу решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав, по НАХД 6637/2022г., с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане с рег.№ 481/08.05.2022г. от полицаи при 06 РУ – СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по му е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Излагат се съображения, че неправилно в СРС е приел, че обжалваната заповед е издадена при спазване на законоустановената форма. Сочи се, че заповедта е издадена при наличие на съществено процесуално нарушение – липса на дата на издаване на акта. Твърди се, че в случая не е била налице необходимост от прилагане на административна мярка. На следващо място се изтъква, че заповедта не е съобразена с практиката на ЕСПЧ. Сочи се, че неправилно СРС се е позовал на доказателствата по представената прокурорска преписка, тъй като същите са ирелевантни в производството по делото. На следващо място се твърди противоречие на заповедта с целта на закона. В заключение се иска, съдът да постанови съдебен акт,

с който да отмени атакуваното решение, както и изцяло да отмени заповедта за задържане на жалбоподателя.

В съдебно заседание касаторът О. С. Г. не се явява и не се представлява. В постъпило становище от 13.04.2023г. чрез адв. Т. не възразява да бъде даден ход в негово отсъствие. Поддържа жалбата по изложените съображения в нея. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – полицаи при 06 РУ – СДВР не се явява и не се представлява. С молба от 01.06.2023г. чрез юрк. И. представя писмени бележки, с които оспорва жалбата и излага подробни съображения за правилност на първоинстанционното решение. Претендира присъждане на юрк. възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Заповед за задържане с рег.№ 481/08.05.2022г. от полицаи при 06 РУ – СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на О. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС въз основа на събраните по делото доказателства е възприел следната фактическа обстановка:

Със заповед за задържане на лице рег. № 481/08.05.2022 г., издадена от П. Б. Д., заемащ длъжността младши инспектор при 06 РУ - СДВР, по отношение на О. С. Г. била приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“. Като правно основание за издаване на заповедта била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а като фактическо – чл. 343б НК – управление на МПС след употреба на наркотични вещества. О. С. Г. бил задържан в 22:50 часа на 07.05.2022 г. След задържането му на лицето бил извършен личен обиск по реда на чл. 80 ЗМВР, при който у него били установени 1 брой мобилен телефон, черен на цвят, марка „Huawei“ (с IMEI 860160050972299); 1 брой портмоне, черно на цвят; 1 брой портмоне, кафяво на цвят; 1 брой ключ за автомобил „М.“; 185,00 лева на банкноти, оставени на съхранение в лицето; 4, 85 лева на монети; 1 брой лична карта №[ЕИК] на лицето Т. Б. К.; 1 брой СУМПС №[ЕИК] на лицето Т. Б. К.; 1 брой служебна карта на МВР с № 247175. О. С. Г. бил задържан в помещение на 06 РУ – СДВР и бил

освободен в 14:30 часа на 08.05.2022 г. Пред първоинстанционния съд са събрани всички документи, представляващи административната преписка и допълнително представен препис на материалите от ДП № 2303МК-733/2022г. по описа на СДВР, касаещи задържането по ЗМВР на О. С. Г.. Съдът е провел и обсъждане на всички събрани доказателства, като е достигнал до обосновен извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на жалбоподателя към престъплението, за което е образувано досъдебното производство. За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР - от старши полицаи при Об РУ – СДВР, в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено от него престъпление, изразяващо се в управление на моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество, което полицейският орган е възприел като престъпление по чл. 343б от НК. Изложил е мотиви, че е налице съответствие между фактическото и правно основание за издаването на заповедта. Районният съд е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Изложил е още в мотивите си, че в конкретната Заповед за задържане информацията за престъпното деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема – „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. Поради това СРС е счел, че посочените фактически и правни основания в Заповедта са били достатъчни, за да разбере задържаният защо е отведен в Об РУ – СДВР, т. е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето, тъй като жалбоподателят Г. е бил наясно защо го задържат полицейските служители. Познавайки се на съдебната практика и тази на ЕСПЧ първостепенният съд е достигнал до извода, че принудителната административна мярка е наложена в съответствие с нормативните изисквания и ограничаване на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели.

Решението е правилно.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган –

полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно – наличие на данни за съпричастност на касатора към извършено престъпление. Следва да се посочи, че фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Правилни са изводите на съда, че заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР и че е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането е извършено именно поради наличието на предположение за извършено от страна на О. Г. престъпление – по чл. 343б от НК. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, но е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Във връзка с последното - правилно СРС се е позовал на тълкувателната практика за мотивирането на административните актове, която позволява същото да бъде извършено в друг документ. Съставът приема, че дори да не са посочени АУАН и резултатите от изследването – заповедта е достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето. Действително, заповедта за задържане е лаконично мотивирана единствено чрез посочване на нормата на чл. 343б НК и допълване „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. Неоснователно се явява обаче наведеното с касационната жалба твърдение за съществено процесуално нарушение, като не са ограничени процесуалните права на адресата на заповедта Г.. Както се сочи по-горе, той е бил запознат със съдържанието на АУАН и с резултата от техническото средство, което е установило наличие на наркотични вещества – кокаин. Известни са му параметрите на резултата и с посочването на чл.343б НК се изяснява основанието за задържане, а именно наличието на данни за извършено престъпление по чл. 343б НК.

Относно твърдението за немотивираност, съдът намира, че при налагането на ПАМ задържане за 24 часа“ по чл. 72 от ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното

лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. За съпричастността на лицето към конкретното престъпно деяние са налице данни в писмените доказателства, съставени при проверката на жалбоподателя: попълнените саморъчно декларации, талона за медицинско изследване, протокола за извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества и техни аналози, подписани без възражения от проверки, издадения АУАН, както и отчетения от техническото средство резултат. Тези фактически установявания водят до еднозначен извод за наличие на данни по смисъла на чл.72, ал.1 ЗМВР за съпричастността на жалбоподателя към соченото престъпление. В същия смисъл е и решение от 24.06.2014г. на ЕСПЧ „П. и П. срещу България“, според което, за да е налице обосновано подозрение, че едно задържано лице има отношение към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е налице информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление.

Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни, които съдът е приел за установени след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ.

Обжалваното решение не страда от пороците, посочени в жалбата. Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, макар и своевременно отправена, претенцията на касатора за присъждане на разноски се явява неоснователна.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 64д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 39 от 04.01.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав по НАХД 6637/2022г.

ОСЪЖДА О. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на СДВР сумата от 80 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

ЧЛЕНОВЕ: